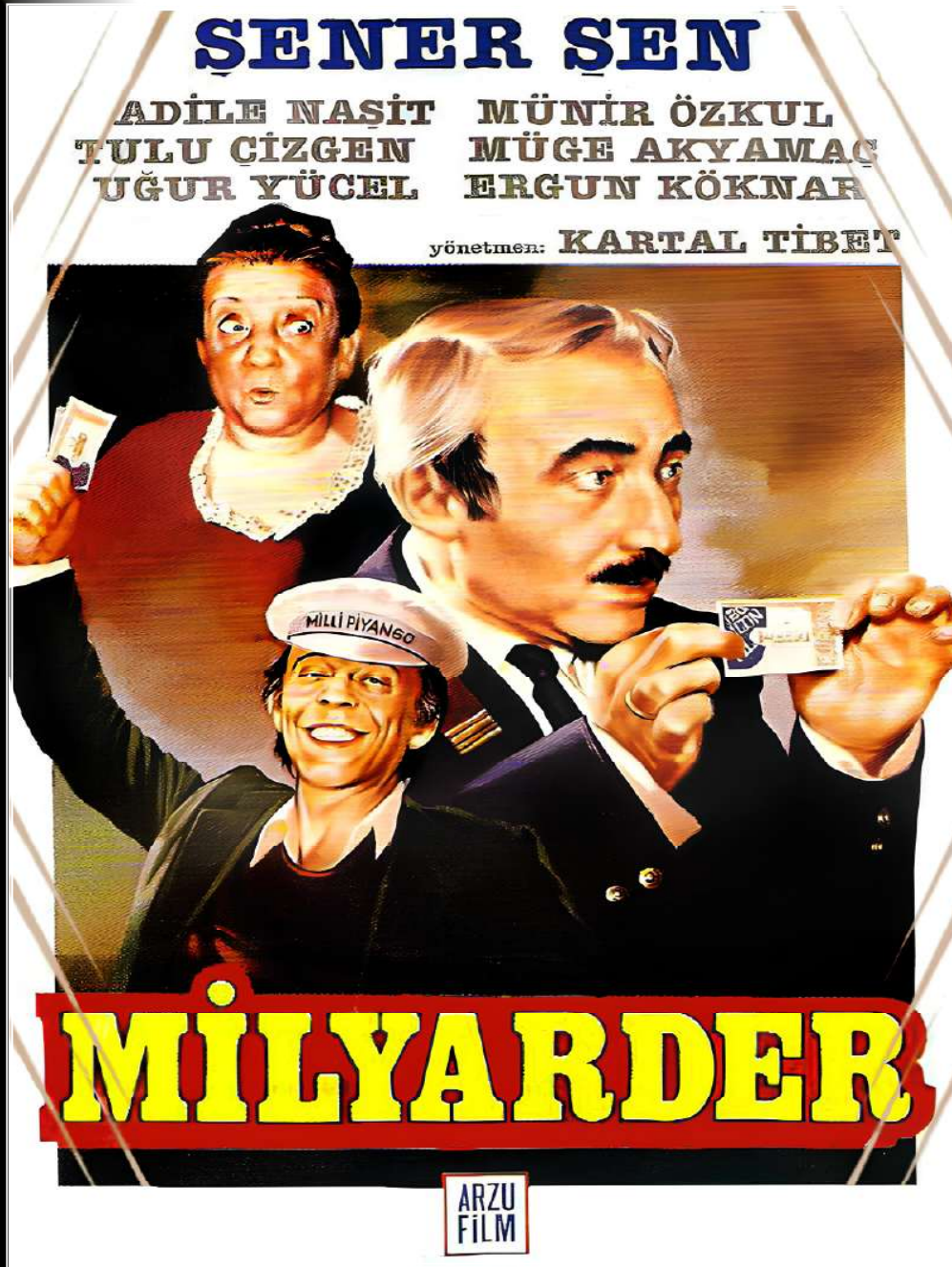

A  ı k k a r a

Hayâtlı, kayalı, hakka dayalı dergi

- ◆ Tanırlı Âşık Yener ◆ Tayyib Atmaca ◆ Aslan Avşarbay ◆ Tacettin Şimşek
- ◆ Memik Kömekçi ◆ M. Nihat Malkoç ◆ Nurgül Kaynar Yüce ◆ Halit Yıldırım
- ◆ Mustafa İmir ◆ Erdoğan Öner ◆ Musa Serin ◆ Mehmet Pektaş ◆ Erol Koca
- ◆ Mehmet Gözükar ◆ Kadir Köse ◆ Hacı Musa Tuncer ◆ Kadir Orakçı
- ◆ Şükrü Ünal ◆ Fikret Görgün

94 Sayı 21 Aralık 2025

Talih Kuşu Yeniden

◆ Mehmet Pektaş

Piyango biletine büyük ikramiye çıkmadığı anlaşılan Osman Abalı, dolandırıcılık iddiasıyla tutuklanıp hapsi boylamıştı. Neyse ki özgürlüğüne kavuşması fazla uzun sürmedi. Talih kuşu Osman'ın başına konmaya niyetliydi bir defa. Piyango İdaresi Reklam Müdürü, mahkeme çıkışı ona kurumun reklam kampanyasında rol alması karşılığı 1 milyar lira teklif ediyordu. Osman'sa "Hayali milyarder oldum huzurum bozuldu, gerçek milyarder olursam hayatım kayar." diyerek bu teklifi reddetmişti.

Osman Abalı için hayat, kaldığı yerden ama eskisinden çok daha zor bir şekilde devam ediyordu. Patronu, ikramiye çıktı zannedip onu işine ortak etmiş, altına araba çekmiş, onca masraf etmişti. Harcadıklarını Osman'dan alamayacağını biliyordu. Bu yüzden onu kovmak yerine karın tokluğuna çalıştırmaya devam etti.

Osman patrona olan borcuna karşılık sabahın köründe işe gidip gece yarısına kadar yük taşıyordu. Gecenin bir yarısı yorgun argın eve döndüğünde ise kaynanası ile karısı başının etini yiyordu. Osman'ın kısa süren zenginlik döneminde evine poşet poşet, kasa kasa mal taşıyan mahalle esnafı, onu bir kaşık suda boğmak için fırsat kolluyordu.

Bir akşam yine pestili çıkmış hâlde eve dönerken apartmanın merdiveninde mahallenin delikanlılarını gördü. Hepsisi de telefona gömülmüş bir şeyler karıştırıyordu.

"Gençler müsaade edin de geçeyim." dedi.

Gençlerin hiçbiri kılını bile kıpırdatmadı. Osman iyice yaklaşıp tekrar seslendi:

"Çocuklar size söylüyorum."

Yine kimseden tık çıkmayınca Osman, kulaklarının dibine kadar sokuldu:

"Çocuklar!" diye bağırıldı.

Bu defa gençlerden biri başını kaldırdı:

"Aa Osman abi, sen nereden çıktın yav?" dedi.

Osman:

"Daha çıkmadım, çekilirseniz merdivenden çıkıp evime gideceğim." dedi.

Delikanlı, arkadaşlarını da dürtükledi:

"Hey kalkın lan, Osman abi geldi!"

Bunun üzerine diğer gençler de ayaklanıp yolu açtı. Osman tam aralarından geçecekken biri,

"Osman abi, sen bu şans oyunlarından anlarsın. Şu kupona bir bak." diyerek elindeki telefonu uzattı.

Osman göz ucuyla bakıp cevap verdi:

"Bu ne ki?"

Delikanlılar Osman'ın etrafını çevirmişti:

"Bahis uygulaması Osman abi." dedi birisi.

Osman hiçbir şey anlamamıştı:

"Nasıl yani?" dedi.

Bir başkası:

"Senin anlayacağın sanal piyango Osman abi. Telefonda oynuyorsun şansın varsa parayı cebe, yani telefona trink indiriyorsun."

Osman'ın yüzünde acı bir gülümseme belirdi:

"Başıma gelenleri biliyorsunuz çocuklar. Ben normal piyangoyu bile tutturamamış adamım, sanal piyangodan ne anlarım?"

"Öyle deme Osman abi." dedi gençlerden biri, "Sen piyangoyu tutturmadan ikramiye kazanan adamsın."

Osman,

"Gidin oğlum işinize." deyip yürüyecek oldu. Gençler bir türlü yakasını bırakmıyordu.

"Osman abi, hiç olmazsa birkaç rakam söyle. Kupon tutarsa seni de görürüz." dedi gençlerden biri.

"Haydi be Osman abi." dedi bir başkası.

"Nazlanma abi." diye ısrar etti bir diğeri.

Derken Osman Abalı bir anda kendini gençlerin omzunda buldu:

"Osman abi! Osman abi!" tezahüratları arasında apartmanın etrafında birkaç tur attılar.

Osman Abalı, baktı ki kurtuluş yok,

"Tamam çocuklar tamam indirin beni!" dedi.

Osman omuzlardan inmişti. Gençler telefonlardan bahis uygulamasına girdiler ve Osman'ın ağzından çıkacak rakamları beklemeye başladılar.

Osman biraz düşündü:

"0" dedi.

Gençler şaşkınlıkla bakışlarını Osman'a dikti:

"Abi başka numara bulamadın mı?" dedi bir tanesi.

Osman,

"Sordunuz söylüyorum oğlum. Hayatta hep elde var 0. Maaşımdan kalan 0. Hayattan beklentim 0. Evdeki huzurum 0, işyerinde 0. Daha sayayım mı?"

"Tamam tamam." dedi soruyu soran. "Tutar mı tutar! Girin 0"

Osman biraz daha düşündü:

"7"

Bu defa başka bir genç atladı:

"Osman abi doğru dürüst bir rakam söylesene."

Osman,

“Beğenmiyorsanız bırakın beni gideyim. 7 yaşımdan beri, haftanın 7 günü çalışırım. Aklıma başka rakam gelmedi.”

Gençlerden birisi,

“Söylenmeyi bırakın da girin adamın dediği rakamları.” diyerek arkadaşlarını susturdu. Sonra da Osman’a döndü:

“Abi bir rakam daha söyle.”

Osman mimiklerini oynatarak bir süre düşündü. Elini cebine atıp ceplerini karıştırdı. Cebinden iki banknot çıktı:

“Çocuklar cebimde 25 lira var. Son rakam da bu olsun.” dedi.

Osman sırtını dönüp gidiyordu ki delikanlılardan birisi bağırdı:

“Tuttu, vallahi tuttu! Kazandık!”

Gençler, Osman’ı şapur şapur öpmeye başladılar. Osman güçlüğüyle kendini kurtardı:

“Durun yahu öldürecek misiniz beni? Tuttuysa tuttu. Güle güle harcayın.” dedi.

Harcama kelimesini duyunca gençler bir an birbirilerine bakiştılar.

“Sahi lan bu parayı nasıl alacaz ki?” dedi birisi.

“Bir yolunu buluruz artık kripto miripto... Karıştırma sen fazla.” diye susturdu arkadaşını başka bir genç.

Osman araya girdi:

“Nasılı var mı oğlum? Gidin Piyango İdaresine alın paranızı.”

“Osman abi, o işler eskide kaldı artık. Şimdi her şey sanal. Hele bizim oynadıklarımız çok farklı. Yasadışı bahis işleri anlayacağın.” dedi iri yarı olan.

Osman,

“Hiçbir şey anlamadım. Beni bırakın da gidip yatayım. Sabah 5’te kalkmam lazım.” diyerek yürüdü.

Osman merdivenlerden çıkarken gençlerden birisi seslendi:

“Osman abi, sözümüz söz şu parayı bir alalım, seni de göreceğiz merak etme.”

Osman, arkasına bile dönmeden cevap verdi:

“Beni görmemiş olun çocuklar. Bu işler bana yaramıyor.”

İş yerine kadar kat etmesi gereken uzun bir yol olduğu için Osman sabahın köründe kalktı. Her ne kadar karısını uyandırmamaya gayret etse de elini kapı koluna atar atmaz karısı uyanmıştı:

“Eve para bırakmadan nereye gidiyorsun herif?” diye çıkıştı kadın.

Osman,

“Karıcığım kartlarım zaten hep sende. Maaşımın

kaç para olduğunu bile bilmiyorum sayende.” dedi.

Kadın:

“Bu ev nasıl idare oluyor sen biliyor musun he?” diye lafa başladı. Osman, bu işin sonunu az çok tahmin ettiğinden cebindeki 25 lirayı da komodin üzerine bırakıp usulca sıvıştı.

Binadan çıktığında ise onu bir sürpriz bekliyordu. Patronu, Osman’ı almaya gelmişti. Osman’ın evden çıktığını görünce hemen koşup arabanın arka kapısını açtı:

“Buyurun efendim, buyurun şöyle oturun.”

Osman, şaşkındı:

“Hayırdır inşallah. Patron, bir yanlışlık olmasın. En son kapıma böyle arabayla geldiğinden beni piyango talihlisi sanıp öyle gelmiştin. Piyango talihlisi olmadığım anlaşıldığı günden beri de bir ağzıma etmediğin kaldı.”

Patron:

“Aman ortak unut şimdi bunları. Haydi atla da ofisimize gidelim.”

Osman,

“Sen ne içtin patron? Kafan güzel herhalde. Ne ortağı, ne ofisi?”

Patron,

“Ortak, hatırlasana... Sana ikramiye çıktığında, aman canım çıktı sandığımızda demek istedim, seninle ortak olmadık mı?”

Osman,

“Öyle bir şeyler oldu ama gerçek talihli ortaya çıktıktan sonra beni köle gibi çalıştırmaya başladın.”

Patron,

“İş hayatında olur böyle şeyler ortak. Bazen sen çok çalışırsın bazen ben. Haydi atla.”

Osman, bu işin sonunun nereye varacağını kestiremeye de ayağına kadar gelen arabaya bindi. Yolda giderken taşlar az çok yerine oturmaya başlamıştı.

Patron, yolda telefonunu çıkardı:

“Baksana ortak ‘Kazandıran Adam’ diye meşhur oldun.”

Osman, patronunun uzattığı telefona baktığında dün gece gençlerle yaşadıklarını gördü. Meğer gençlerden birisi olanı biteni telefonuyla çekmişti. Osman’ın söylediği rakamlar da tutunca videoyu internete atmıştı.

Osman,

“Valla patron dün attım tuttu. Buna güvenip de benden rakam falan isteyeceksen...”

Patron, Osman’ın sözünü tamamlamasına bile izin vermedi:

“Yok yok! Rakam falan istemiyorum senden. Sen artık ‘Kazandıran Adam’sın. Fenomen oldun. Ofiste bizi bekleyen bir arkadaş var. Çok para vere-

cek. Yapman gereken sadece birkaç küçük video. Hepsi o kadar.”

Osman,

“Peki o videolar ne olacak?”

Patron,

“İnternetteki bazı sitelerde gösterilecek hepsi bu.”

Osman,

“Yani reklam gibi bir şey mi?”

Patron,

“Eh onun gibi bir şey.”

Osman itiraz etti:

“Patron ben kabul edecek olsam yıllar önce Pi-yango İdaresinin reklam teklifini kabul ederdim. Bu iş olmaz. Durdur arabayı ineceğim ben.”

Patron, inadına yumuşaktı:

“Sinirlenme canım, oynamak istemiyorsan oynamazsın. Gidelim, bir görüşelim.”

Ofise vardıklarında hiç de tekin görünmeyen bir adam onları bekliyordu. Adamın tüm ısrarlarına rağmen Osman bahis reklamında oynamayı kabul etmemişti. Adam biraz düşündü, patrona kaş göz ederek konuştu:

“O hâlde sana başka bir teklifim var Osman Abalı. Kumarın ne kadar zararlı olduğunu anlatan bir video çekelim. Bu videoyu biz bir yerlerde değerlendiririz. Ama bahis reklamından alacağın paranın ancak yüzde birini alırsın ona göre.”

Osman, patronun da ısrarıyla bu teklifi kabul etmişti. Vakit kaybetmeden çekimlere başladılar. Çekimlerden sonra Osman ücretini de alacaktı ama patronu fırsat vermedi. “Borcundan düşünüyorum.” diyerek parayı cebine indirdi.

Birkaç gün sonra Osman, polis baskınıyla uyandı. Meğer çekilen video yapay zekâ ile değiştirilmiş ve yasadışı bahis sitesi reklamı olarak piyasaya sürülmüştü. Gerçek birkaç ay sonra anlaşıldı. Osman’ın hapiste geçirdiği günler ise yanına kaldı. Hapishanenin kapısından çıktığından onu bir basın ordusu karşıladı. Basın mensupları bir açıklama beklerken Osman’ın tepesine bir kuş pisledi. Herkesin ağzından uğultu hâlinde aynı kelimeler çıktı:

“Talih kuşu.”

Osman kafasına pisleyen kuşun karşıdaki ağaca konduğunu görmüştü:

“Ne talih kuşu yahu baksanıza bu düpedüz karga.” dedi. Kalabalık başını ağaçtan tarafa çevirdiğinde kara bir karga gaklayarak uçup gitti.